

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ Α. ΤΣΕΧΩΦ

ΠΟΛΥΤΙΜΟΣ ΣΚΥΛΟΣ

 ὅχι καὶ τόσον νέος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ὑπολοχαγὸς Δούμπιοφ ἐκάθητο μὲ τὸν ἔφεδρον ἀξιωματικὸν Κνάψ καὶ ἐκουτσόπιναν.

— Περίφημο σκυλί! — ἔλεγεν δὲ Δούμπιοφ δεικνύων εἰς τὸν Κνάψ τὴν σκύλαν του Μίλκα. — Θαυμά-σι-ο σκυλί! Δόσε προσοχὴ εἰς τὴν μούρη του! Μόνον αὐτὴ ἀξίζει ὅ,τι ἄπις! Νὰ τῷβλεπε κανεὶς ποῦ ἀγαπᾷ τὰ σκυλιά, μερακλῆς, δια-κόσια ὁούβλια θᾶδιδε μόνον γιὰ τὴν μούρη! Δὲν τὸ πιστεύεις; Αλ̄, τότε δὲν καταλαμβάνεις...

— Καταλαμβάνω, ἀλλά...

— Μὰ εἶνε λαγωνικό, καθαυτὸ ἀγγλικὴ χάτσα! Εἶνε μοναδικὸ στὸ κυνῆγι καὶ ἔχει μιὰ ὅσφρησι... δαιμονισμένη! Τί ὅσφρησι, Θεέ μου! Ξεύρεις πόσα ἐπλήρωσε γιὰ τὴν Μίλκα, ὅταν ἦτο ἀκόμη κουτάβι; Ἐκατὸν ὁούβλια! Ἐξοχό σκυλί! Κα-τερ-γάρα, Μίλκα! Κου-τή, Μίλκα! Ἐλα ἐδῶ, ἔλα ἐδῶ... σκυλάκι μου, κουταβάκι μου...

Ο Δούμπιοφ προσεκάλεσε πλησίον του τὴν Μίλκα, τὴν ἐφίλησε μεταξὺ τῶν αὐτίων καὶ οἱ ὀφθαλμοί του ἐδάκουσαν.

— Εννοια σου καὶ δὲν θὰ σὲ δώσω εἰς κανένα... εὐμορφούλα μου... κατεργάρα. Τὸ ξεύρω πῶς μ' ἀγαπᾶς, Μίλκα. Μ' ἀγα-πᾶς, αἴ;... Ὁξω, κρεμίσου! — ἐκραξεν αἴφνης ὁ ὑπολοχαγός. — Μὲ τὰ λεωμένα πόδια σου ἀνέβηκες στὴ στολή μου! Μάλιστα, Κνάψ, ἐκατὸν πενήντα ρούβλια ἐδωσα γιὰ ἔνα κουτάβι! Καὶ γιὰ νὰ τὰ δώσω, θὰ ἥπη πῶς κάτι ἀξίζε! Τὸ μόνο κακὸ εἶνε ποῦ δὲν εὐκαιρῶ νὰ πηγαίνω στὸ κυνῆγι! Αδικα χάνεται τὸ σκυλί καὶ καταστρέφεται ἡ ἀξία του... Γι' αὐτὸ καὶ τὸ πουλῶ. Αγόρασέ το, Κνάψ! Θὰ μὲ εὐγνωμονῆς εἰς ὅλη σου τὴν ζωήν! Αλλ' ἂν τὰ χρήματά σου εἶνε ὀλίγα, δρίστε, στὸ κατεβάζω στὴ μισὴ τιμή... Πάρε το γιὰ πενήντα! Δηλαδὴ λήστευσέ με!

— Οχι, μάτια μου... — εἶπε μὲ ἀναστεναγμὸν δὲ Κνάψ. — Εάν ἡ Μίλκα σας ἦτο ἀρσενικὸς σκύλος, αἴ, τότε ἵσως νὰ τὸν ἡγό-ραζα, ἀλλά...

— Ή Μίλκα δὲν εἶνε ἀρσενικός ; ἀνέκραξεν ἔκπληκτος ὁ ὑπολοχαγός . — Κνάψ , τί εἶνε αὐτὰ ποῦ λέσ ; Ή Μίλκα δὲν εἶνε ... ἀρσενικός ; ! Χα - χά ! Καὶ τί εἶνε , λοιπόν , κατὰ τὴν γνώμην σου ; Θηλυκή ; Χα - χά ... Εἰσαι λαμπρὸς νέος ! Δὲν ξεύρεις ἀκόμη νὰ διακρίνῃς τὸν σκύλον ἀπὸ τὴν σκύλα !

— Μοῦ μιλεῖτε σὰν νᾶμαι στραβός ἡ κανένα μωρὸ παιδί ... εἴπε δυσαρεστημένος ὁ Κνάψ . Καὶ βέβαια εἶνε σκύλα !

— Αἱ , τότε μπορεῖς νὰ ἥπης πῶς κι' ἐγώ είμαι κυρία ! "Αχ , Κνάψ , Κνάψ ! Κρῆμα σ' ἐσένα , ἐτελείωσες μάλιστα καὶ τὴν σχολὴν τῶν τεχνῶν ! "Οχι , ψυχή μου , εἶνε πραγματικὸς καὶ ποῦρος ἀρσενικός ! "Αν θέλῃς μάλιστα , σ' ἐκεῖνον ποῦ νομίζεις ώς τὸν καλλίτερον ἀρσενικὸν σκύλον , τοῦ βάζει δέκα φοραῖς τὰ γυαλιά , κι' ἐσὺ μοῦ λέσ πῶς δὲν εἶνε ... ἀρσενικός ! Χα - χά ...

— Μὲ συγχωρεῖς , ἄλλα ... μὲ παίρνεις γιὰ βλᾶκα ... κι' αὐτὸ μὲ πειράζει ...

— Αἱ , τότε , ἅμε στὸ διάβολο , δέν χρειάζεται ... Μήν τὸν ἀγοράσῃς ... Ποῦ νὰ σοῦ γεμίσω τὸ κεφάλι ! "Εσὺ δὲν τῶχεις τίποτε νὰ μοῦ εἰπῆς σὲ λιγάκι πῶς αὐτό της ἐδῶ δὲν εἶνε οὐρά , ἄλλα πόδι ... Δὲν χρειάζεται . "Εγώ ἡθέλησα νὰ σοῦ κάμω χάριν . Βαχομέεφ , φέρε κονιάκ !

"Ο στρατιώτης ὁδονάτσας ἔφερε πάλιν κονιάκ . Οἱ φίλοι ἐγέμισαν τὰ ποτήρια των καὶ ἐβυθίσθησαν εἰς σκέψεις . Παρῷλθεν ἥμισεια ὥρα ἐν ἄκρᾳ σιωπῆ .

— Αἱ , κι' ἀν εἶνε τάχα θηλυκό , τί μ' αὐτό ; ... ἔλυσε τὴν σιωπὴν ὁ ὑπολοχαγός , βλέπων σκυθρωπῶς τὴν φιάλην . Μεγάλη δουλειά ! Τόσο τὸ καλλίτερο γιὰ σένα . Θὰ σοῦ κάμη σκυλάκια , καὶ γιὰ κάθε κουτάβι θὰ παίρνης μία εἰκοσιπεντάρα ... Μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν καθένας θὰ ἀγοράζῃ . Δὲν ἡξεύρω γιατὶ σ' ἀφέσονταί τόσον πολὺ τὰ ἀρσενικά ! "Η σκύλες εἶνε χίλιαις φοραῖς προτιμώτερες . Τὰ θηλυκὰ εἶνε πλέον εὐγνώμονα καὶ πλέον ἀφωσιωμένα ... Μὰ ἄν φοβεῖσαι πάλιν τόσον πολὺ τὰ θηλυκά , αἱ τότε , ὁρίστε , πάρε το γιὰ εἰκοσιπέντε.

— "Οχι , μάτια μου ... Οὔτε λεπτὸν δὲν δίδω . Πρῶτον δὲν μοῦ χρειάζεται σκύλος καὶ δεύτερον δὲν ἔχω χρήματα .

— Καὶ δὲν μοῦ τῶλεγες ἀρχήτερα . Μίλκα , φύγε ὅπ' ἐδῶ !

"Ο στρατιώτης ἔφερεν ὁμελέτταν καὶ οἱ φίλοι σιωπῶντες ἐντὸς ὀλίγου ἐκαθάρισαν τὸ τηγάνι .

— Εἰσαι λαμπρὸς νέος , Κνάψ , τίμιος ... εἴπεν ὁ ὑπολοχαγός σφογγιγίζων τὰ χεῖλη . Τί διάβολο , θὰ πικραθῶ πολὺ ἀν σ' ἀφήσω νὰ φύγης ἔτσι ... Ξεύρεις τί ; Σοῦ τὸ χαρᾶς τὸ σκυλί , πάρ' το !

— Καὶ τί νὰ τὸ κάμω , ἀδελφέ ; εἴπεν ὁ Κνάψ ἀναστενάζων . Ποιός θὰ ἔχῃ τὴν ἔννοια του ;

— Αἱ , δὲν χρειάζεται , δὲν χρειάζεται ... ἅμε στὸ διάβολο ! Δὲν θέλεις — δὲν χρειάζεται ... Μά , ποῦ πηγαίνεις ; Κάθησε !

"Ο Κνάψ ἡγέρθη τανυόμενος καὶ ἐπῆρε τὸ πηλήκιόν του .

— Καιρὸς νὰ πηγαίνω , χαῖρε ... εἴπε χασμώμενος .

— Στάσου λοιπόν, νὰ σὲ συνοδεύσω.

‘Ο Δούμποφ καὶ ὁ Κνάψ ἐφόρεσαν τὰ ἐπανωφόριά των καὶ ἔξηλθον. Ἐπροχώρησαν ἑκατὸν βήματα χωρὶς ν' ἀνταλλάξουν λέξιν.

— Μήπως ξεύρεις κανένα νὰ τοῦ δώσω αὐτὸ τὸ σκυλί; ηρχισεν ὁ ὑπολοχαγός. Δέν ἔχεις κανένα γνώριμον ν' ἀγαπᾶ τὰ σκυλιά; Εἰδες, ὁ σκύλος εἶναι καλός, ἀπὸ ὁρτσα, ἀλλὰ... δέν μου χρειάζεται διόλου!

— Δέν γνωρίζω κανένα, φίλε μου... Ποῦ θαῦρω ἐδῶ γνωρίμους;

Μέχρι τῆς κατοικίας τοῦ Κνάψ οἱ φίλοι δὲν ἦνοιξαν τὰ στόματά των νὰ εἴπουν οὔτε λέξιν, καὶ μόνον ὅταν ὁ Κνάψ ἔσφιγγε τὴν χεῖρα τοῦ ὑπολοχαγοῦ καὶ ἤνοιξε τὴν ἔξωθυραν τῆς κατοικίας του, ὁ Δούμποφ ἔξηρόβηξε καὶ κάπως ἀναποφασίστως εἴπε:

— Μήπως ξεύρεις ἂν οἱ ἐδῶ ζωογόρται παίρνονταν σκυλιά ἢ ὅχι;

— Θὰ παίρνονταν, ὑποθέτω... Δέν εἶμαι ὅμως βέβαιος.

— Αὔριον θὰ τὸ στείλω μὲ τὸν Βαχραμέεφ... Ἀς πάγι στὸ διάβολο, ἀς τὸ γδάρουν τὸ βρωμόσκυλο!... Σιχαμένο σκυλί! Δέν ἀρκεῖ ποῦ λερώνει ὅλα τὰ δωμάτια, ἀλλὰ χθὲς κατεβρόχθισε καὶ ὅλο τὸ κρέας στὴν κουζίνα, ἡ βρῶμα... Νὰ ἥτο τούλαχιστον ἀπὸ σοῦ, στὴν ὁργή, μὰ ποιός διάβολος ξεύρει τί γουρουνόσπερμα εἶναι. Καλὴ νύκτα!

— Καλὴ νύκτα! εἴπε καὶ ὁ Κνάψ.

Η ἔξωθυρα ἔκλεισε μὲ κρότον καὶ ὁ ὑπολοχαγός ἔμεινε μόνος.

ΚΩΝ. Σ. ΚΟΚΟΛΗΣ

‘Η λογικὴ τῶν μικρῶν

Η μικρὰ Νίτσα. — Σσσ!... Νίκο! Μὴ κάνῃς θόρυβο, γιατὶ θὰ εἴνε βίζυτες στὸ σαλόνι...

Ο Νίκος (ἐκ πλην τος). — Μπά! καὶ πῶς τὸ κατάλαβες, ὅτι εἴνε ξέροι μέσα; τοὺς είδες;

Η Νίτσα. — Οχι, ἀλλὰ ἄκουσα τὴν μαμὰ τὰ λέγη στὸν μπαμπᾶ: «ἀγαπητέ μου Γεωργάκη».